

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Værker i tolv bind 9: Niels Klim

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 9: Niels Klim", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 9: Niels Klim*, udg. af F. J. BILLESKOV JANSEN ; Volmer Rosenkilde , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 443. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holberg09-shoot-idm139856959796016/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 9: Niels Klim

MORALSKE FABLER

Skilderiet var fuldfærdiget, tilstillede han det Løven, hvilken studsede derved, sigende: Farverne ere gode og Strægerne subtile; men det er jo en Abindes Gestalt og Ansigt? Aben svarede: Det skal saa være, Naadige Herre! Jeg haver brugt til Munster min ældste Dotter, som holdes for den skiønneste Abinde i vor Tiid. Løven sagde da: Hvilken Hovmod! Bilder du dig ind at Aber eller Abinder ere Mynstere, hvorefter Himmelske Skønheder skal afmales. Skilderiet er latterligt, og derfor maa gandske omgiøres. Men, saasom store Virtuosi ere gemeenligen paa-staaende og egensindige, vilde Aben ikke forandre sit Arbejde. Og derfor af Misfornøjelse forlod sin Tieneste, sættende Skilderiet paa en alfar Vey, paa det at andre Dyr og Fugle, som vare Kiendere af Konst-stykker, kunde see og dømme, at man uden Føye vragede hans Arbejde. Hvad skeede? Adskillige Critiker bleve derover fældede: En Elephant, som gik forbi, sagde: Skilderen haver herved begaaet en merkelig Forseelse: Thi han haver glemt Snabelen, foruden adskilligt andet. Oxen sagde, at Hornene fattedes. Hønen mynstrede Stykket, efterdi det ingen Neb havde, og saa fremdeles, indtil Skrubtudsen; thi enhver meenede, at sin Skabning burte have været tagen til Skønheds Mynster. Aben blev da af disse stridige Domme saa forbittret, at han rev Skilderiet i stykker, og efter Rævens Raad, forfærdigede et nyt efter en Løvindes Lignelse. Da Løven fik dette at see, sagde han: Nu haver Skilderen troffet Gudinden paa et Haar, og lod derpaa Aben rigelig belønne.

Fabelen viser, at et hvert Creatur holder sin Skabning for den herligste. Herudover ligesom Europæer afmale Gud hvid, og Fanden sort, saa afmale Africaner Fanden hvid, og Gud igjen sort.

215. Fabel.

En Coqvete, som havde stor Geist, men besad liden Dyd, blev engang adspurt, hvilken Mand hun ønskede sig helst.

MORALSKE FÆBLER

Hun svarede: Jeg ønsker mig en Mand af alle slags gode Egenskaber, undtagen Skionsomhed: Thi, hvis han er begiven med Skionsomhed, vil han snart blive kied af mig.

216. Fabel.

Ignatia opmuntrede sin Søn ideligen til at gifte sig, men han opsatte det en Tiid efter en anden. Endeligen, da hun engang med Iver forlangede et tilforladeligt Svar, sagde han: Min kiære Moder! Ægteskab er som et Lotterie, hvorudi findes mange Nietter mod en Gevinst. Ved dette Svar studsede Moderen, skiont det var meer geistrigt end grundigt, saasom Erfarenhed viser, at der udi saadant Lotterie ere ligesaa mange Gevinster, som Nietter.

217. Fabel.

Den store Poët.

En Bever havde ved Poesie erhvervet sig saadant Navn udi Skoven, at han var udi samme Anseelse blant Dyr og Fugle, som Homerus blant Mennesker. Han havde forfattet adskillige Vers, hvilke alle bleve holdne for saadanne Mesterstykker, som ingen kunde eftergiøre, og vare de samme førte udi Pennen af Hyrder, og bleve dagligen siungne saavel udi omliggende Landsbyer, som udi Skoven. Han kunde udføre de tørreste Materier udi prægtige Poemata: Hans Stil var saaledes satt paa Skruer, at ingen uden stor Hoved-Bryden kunde forstaae dem: Men just dette tilveyebragte ham desstørre Admiration hos rette Kiendere af Poesie. Udi at digte Historier, som ikke vare hændede, eller som ikke naturligen kunde hændes, var han saa frugtbar, at ingen græsk eller latinsk Poet derudi er kommen ham nær. Dette foraarsagede, at han gemeenligen blev betegnet med det Navn af den store Digter, og adskillige Æres-Støtter vare af Hyrder for ham oprettede. Det er uvist udi hvilket District i Skoven han var fød. Fire Provincier tvistede derom, ligesom visse Stæder tvi-